

הדלקת נרות	מוצאי שבת	רבנו תם
19:29	20:29	21:16
19:26	20:32	21:20
19:30	20:30	21:18

שבת שלום ומבורך!
העלוך טעון גניזה

הרה"ג דניאל זר שליט"א
ראש הישיבה והמוסדות

כח השאיבה של העיניים

לעיניים יש כח שאיבה אדיר, השאלה לאן אנחנו מסתכלים...

מידת הסבלנות

החיים שלנו, הם מסכת מלאת עשיה, עמוסת טרדות, רוויית עיסוקים, גדושה במשימות. כולם ממחרים ליעד הבא, לפתור את הבעיה הבאה, להספיק עוד משימה. כל אחד מאיתנו מחפש את הדרך לנהל את חייו בצורה נכונה ויציבה, רגועה ונינוחה, שתעטוף אותו בכל תחומי הענין שלו, ותוביל אותו להצלחה. האם יש דרך כזו? האם יש ויטמין המשפר לאין ערוך את היכולות שלנו בשדה החינוך, בבריאותנו האישית - הנפשית והגופנית כאחד, בשאיפות הרוחניות ובעולם הכלכלי שלנו?

הבשורה היא שכן. יש בהחלט ויטמין כזה, יש מסלול כזה. קוראים לו: מידת הסבלנות. כדאי לאמץ אותה כבר מעכשיו, ולכן הבה נאמר את שמה בסבלנות: ס-ב-ל-נ-ו-ת.

הסבלנות, כפשוטה, היא הנכונות לסבול. לראות משהו שלא הולך כצפוי, סלפון שלא נדלק, מכשיר שלא מגיב, אדם שאיחר לפגישה, ולהיות מוכן לסבול את הנעשה, תוך שליטה עצמית ואי איבוד עשתונות. סבלנות, היא להמתין לאוטובוס המאחר כבר זמן רב בלי להתעצבן ולהליחץ, אלא מתוך רוגע ושלוה. סבלנות היא לראות את הילדים בבית משתוללים יתר על המידה, ולהמשיך לנהוג כלפיהם בהורות מרוסנת, בנינוחות וברגיעה.

סבלנות, היא היכולת לגלות איפוק, לא להגיב מיד, להיות מסוגל להתמודד פרק זמן מסויים עד הצעד הבא, לא לאבד עשתונות מול כל סערה. סבלנות, היא היכולת לקחת את הדברים בפרופורציה, לגלות כושר עמידה, להישאר נינוח ורגוע ולעבד את הנתונים בשלוה, כדי לקבל את ההחלטה הנבונה.

השפעה על הילד! עד שר' יוחנן היה יושב בשערים כדי לזכות את עם ישראל כשיראו את ר' יוחנן ויהיה להם ילדים צדיקים כמותו! ואם היה חיה טמאה צריכים לחזור. כשמוציאים הספר תורה מההיכל, מביטים באותיות ספר התורה, וכדאי לראות את האותיות בהם מתחיל השם שלו, **וכשואה את האותיות של הספר תורה מושך אורות עליונים גדולים לנשמתו.**

ועד שאתה אומר לעצמך, הלוואי וראיתי את אליהו הנביא, שמור תחילה את עיניך במה שלא צריך לראות. ראייה שואבת! מה שאדם רואה הוא שואב, היא שואבת אור עצום לאדם, וחלילה ראייה של טומאה. ולכן אומר הארז"ל שלא להסתכל בפני חיה טמאה, גוי, ורשע. כי שואב טומאה מהעיניים. פנים של חיה טמאה פוגם בנשמה של האדם. אתה רואה רשע, אל תסתכל על הפנים שלו, כשרואים רשעים אינם מתסכלים על הפנים שלהם, הם מחטיאי הרבים. יש כאן גויים שעובדים בשיבה, אני לא מסתכל ואינני יודע איך הם נראים. **כי כשואים דברים של טומאה פוגמים בנשמה.** תסתכלו בתמונות של הרב שטינמן והרב קנייבסקי, פני הצדיק מושכים טהרה וקדושה!

וכ"ש המכשירים הטמאים, כמה טומאה שואבים משם! יש תיקוני תשובה אבל תחילה צריך לשבור המכשירים הללו. **אין דבר שהקב"ה שואב כמו הדברים הללו,** הקב"ה מאריך אף, יש מצוות המגינים, אבל סופו דאבה, כי כל הצרות והקללות באות ממכשירים אלו!

כמה נשרפת נשמתו של אדם מהמכשיר הזה! כמה הורס אדם את עצמו. **מי שחושש לכספו כיצד לא יחוש לנשמתו,** כיצד ניתן להחזיק טומאה כזו ביד? סמל הקנאה של בורא עולם בתוך כיסו!?

זרוק תחילה את המכשיר הנורא הזה, עשרות בתים שנהרסו באו לבכות לי, הכל טוב היה הם אומרים, עד שהמכשירים האלו הרסו לנו את כל מה שהיה, ויחרב הבית והילדים עלובים עזובים. **אם יש קדושה וטהרה יש בית, ואם לאו אין בית,** אם ד' לא יבנה בית שוא עמלו בוניו בו! צריכים אנו לצאת לרחובות ולזעוק, זירקו את המכשירים האלו, חיזרו לבורא העולם! שבת שלום!

מעשה באשה מבוגרת שבאה לפני רבה של העיר, אותו רב היה כהן, וביקשה **שיתפלל על אביה שימות!** הרב הזדעזע, אמרה לו אבי בן מאה ועשרים, בריא כשור, שותה משקאות חריפים, מקיא... כולם סובלים ממנו... הוא עצמו מאס זה מזמן בחייו. שאל אותה הרב, הוא אדם ירא שמים? אמרה לו בור הוא, לא יודע דת ודין. התפלא הרב ושאל את עצמו, באיזה זכות מאריך ימים? שאל הרב את האשה, באיזה שעה הוא שפוי וניתן לדבר עימו? לפנות בוקר אמרה האשה. למחרת בבוקר, מיד כשהוא מתעורר הרב הגיע אל ביתו, הוא החל לגלגל עמו שיחה, זכית להאריך ימים כו', מגיע לך ביקור בית... שאל אותו, האם אתה שומר שבת? איזה שבת? אני לא יודע כלום. שאל אותו הרב, שמא תאמר לי איזה דבר טוב שעשית בימי חיך, מדוע זכית לאריכות ימים זו? אולי איזה מצוה גדולה. שום דבר אמר אותו איש, אינני יודע מה זה. אמר לו הרב, **אמור לי האם ראיית פעם צדיקים, האם התברכת מהם?**

חשב האיש ואמר לו, לא הלכתי בחיים לשום רב, שוב הוא נזכר וסיפר כי לפני שישים שנה הלכתי בדרך ראיתי חסידים רצים, הם נכנסו לבית מדרש גדול, וראיתי שם חסידים רבים יושבים והאדמו"ר יושב בראש השלחן, ופניו היו בוערות כאש, כנראה, הוסיף האיש הכפרי ואמר, שהיה לו לרבי הזה יין טוב יותר מלחסידיהם שלו... הסתכלתי עליו. שאל אותו הרב אולי זכור אתה את שמו, אמר לו משהו כמו מלך...

אמר לו, **אולי רבי אלימלך מליזענסק,** אמר לו כן כן. נרגע הרב ואמר, ידוע כי כל מי שראה את רבי אלימלך מליזענסק זצ"ל לא מת בלא תשובה. - רבי אלימלך היה אש יוקדת, מנורה הטהורה, קידש את כל אבריו ושם"ה גידיו, וכל מי שהיה אצלו רואה אותו קיבל הארה נפלאה בנשמתו, העין שואבת את מה שהיא רואה. - הבין הרב, לכן אותו אדם מאריך ימים, כי הקב"ה מצפה לתשובתו. שאל אותו הרב, רוצה אתה עולם הבא? אמר לו, הרב צוחק עלי? אמר לו אמור "יודו", וכשגמר הוידוי הרב יצא החוצה מיד כי היה כהן וכשגמר הוידוי נפל אותו אדם ומת. והכל מלראות את רבי אלימלך פעם אחת!

כמו שאומרים במוצאי"ש אשרי מי שראה פניו של אליהו הנביא) בחלום והחזיר לו שלום. **העיניים יש להם כח שאיבה,** הם רואים פנים טהורות שואבות אור גדול לנשמתו! וכ"ש אם בירך אותו, זה כח השאיבה של העיניים! ואומרים חז"ל (ברכות כ) שבראיית צדיק יש

מתוך דרשתו השבועית של הרה"ג דניאל זר שליט"א
המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

רגע חושבים עמ' 4

פרשת השבוע עמ' 3

פינת ההלכה עמ' 3

סיפור לשבת עמ' 2

סיפור לשבת

הרב אשר קובלסקי

שיעור כפול אצל ה'חזון איש'

רעהו זעק 200, והמחיר הלך ועלה בהתמדה. 300, 400, 480, 490, חמש מאות! - '500 דפי גמרא פעם ראשונה, 500 דפי גמרא פעם שניה, חמש מאות דפי גמרא פעם שלישית!' - זעק הגבאי בגרון ניחה, והוסיף: 'זכה לו הבחור המתמיד שלמה היקר!'

שלמה?! שלמה?! - גידר הרב רונשטיין בפדחתו, השם נשמע לו מוכה... עוד דקה ושתיים של אימוץ המחשבה, מצחו נחרש קמטים, ולפתע הבליוח השם ממרתפי הזכרון: זה הילד מילדי טהרן, האומלל שהגיע לארץ ולא ידע צורת אות! ועתה - עיניו הרואות: אותו ילד אומלל וחסר כל סיכוי - והנה פרח לתפארה, גדל לבחור מופלג בתורה ובריאת שמים! אותו ילד שלא ידע ללמוד מילה - התחייב ללמוד 500 דפי גמרא בחצי שנה! לא יאומן כי יסופר!

בראותו זאת, צפו ועלו הזכרונות על קשייו של הילד בקליטתו בארץ, וגאתה בו התמיהה: איך הגיע שלמה המסכן לשיא כזה? איך הגיע ניצול שואה אומלל, נטול כל סיכוי, ליכולות התמדה והבנה מופלאות כאלה? הוא שב והתבונן ולפתע נזכר: אתם רגעי סבלנות, אותן דקות יקרות שהשקיע בו ה'חזון איש'. אותו זמן יקר בו למד עמו, הטעימו ממתיקות התורה, החמייא לו ללא הרף, עצר את יומו למענו - זה מה שהציל את שלמה, זה מה שהביא אותו להיות מתמיד נבחר!

"רבותיי, שימו עין על הילד הזה, כי לגדולות הוא נועד! איזה יכולת קליטה, איזה הבנה..."

את הסיפור סיפר המשפיע הגה"צ רבי אהרן טויסיג שליט"א, והובא כאן בשם בדוי, ושמו האמיתי של אותו גאון - הולך לפניו רבים יודעים על גאונותו המופלאה, לא כולם יודעים שהיא תוצאה של סבלנות יתירה בה ניחן ה'חזון איש'. וללמדנו בא: כולנו מחנכים, לרובנו יש ילדים בידיים ממש. הגורל שלהם תלוי בנו, וישנם רגעים קריטיים לכל נפש של ילד. ככל שנתרגל טוב יותר את מידת הסבלנות - נוכל לנהוג כלפיהם ביותר סבלנות, כן! לתרגל עצבי ברזל, אי איבוד עשתונות, יכולות שליטה ואיפוק. בין אם אנו מלמדים או הורים - הסבלנות בחינוך הילדים היא לא רק ויטמין, היא קריטיים ממש, בה תלויה הצלחת הילדים!

כשאדם בעל סבלנות - הוא מזהה הזדמנויות כאלה, מסוגל לתת להן לב, מתייחס אליהן בכבוד ראש, פועל בהן נכון. כי הוא לא ממחר ולא חפז, חייו סבלניים. כך כל אחד מאיתנו מסוגל לתפקד נכון בכל רגע, ולהפיק ממנו את המירב והמיטב לשעתו ולשנים קדימה.

הבה נאמץ את מידת הסבלנות, הבה נשכיל להופכה למפתח שקרי בסדר יומנו. הבה נתפתח את המידה הזו בליבנו, כדי שנוכה לנצל הזדמנויות נאותות, ולהוביל את עצמנו ואת קרובנו לפסגות מדהימות, להצלחות מסעירות!

לסיפורים מרתקים נוספים של הרב אשר קובלסקי כנסו לאתרנו: <http://Rabenu.com>

מתמוגג ה'חזון איש' וכובש גם הילד בהמייתו: 'נמשלה התורה לסם חיים!' ה'חזון איש' קורא, ומסביר בנועם: 'התורה היא כמו תרופה, סם חיים! כל זמן שאדם מחובר לתורה - הוא מוגן ושמור, אי, תראה איזה יופי, הקדוש ברוך הוא אומר: 'בראתי יצר הרע - בראתי לו תורה תבלין! הבנת בני יקרי?' - שואל ה'חזון איש' באבהיות...

הילד מהנהן. הנה, סוגיא ש'הבין'... ה'חזון איש', גדול הדור שהעולם כולו חרד לשמו, לימד אותו את ה'סוגיא' המורכבת הזו במתק שפתיים, כמלמד דרדקי. ואיך לא יבין?

ה'חזון איש' מיסב שוב את פניו לכולם, ומול כל הילדים והמלמדים, הוא שב ואומר לילד: 'אם כן בני, הבה נראה את ידיעותיך! למדני נא את סוגיית 'תורה תבלין!' ושלמה, מחוייך מאי פעם, מתיישב לצידו ו'נותן שיעור' לאותו גאון עולם שכל מבועי התורה פתוחים בפניו... הוא קורא את דברי הגמרא, מסביר ומנמק - כפי ששמעם אך לפני שעה קלה, כשה'חזון איש' מתמוגג מכל מילה, מעודד בחיוכים מבינים...

'אהה!' - קורא ה'חזון איש' כששלמה סיים, 'גאון עולם צומח לנו פה, ילד שלמד סוגיא במסכת לא מוכרת, קלט אותה היטב בפעם הראשונה, והיטיב להסבירה ולבארה, לסכמה ולהבהירה! חילך לאורייתא!' - מחמיא ה'חזון איש' בחום, כששלמה מסמיק מהתרגשות...

'רבותי!' - אומר ה'חזון איש' למלמדים ולמנהל הנרגשים, 'שימו עין על הילד הזה, כי לגדולות הוא נועד! איזו יכולת קליטה, איזו הבנה, איזו יכולת מסירת שיעור... ממש מפעים!' - אומר ה'חזון איש', מוסיף להחמיא בכנות, לעודד בהתרגשות, לדרבן בעוצמה, לבנות את נפש הילד שלפניו...

כשהסתיימה הבחינה, קרא הרב רונשטיין אל הצוות ואמר: 'ראו נא! יותר משנבחנו הילדים אצל ה'חזון איש', אנו קיבלנו שיעור בסבלנות, באורך רוח לכל ילד. רבם של ישראל, גאון שאין כמותו, ויש לו את מלוא הזמן, הסבלנות והקשב, להעניק לילד זר טעם בלימוד, לעצור את כל תוכניותיו כדי להחמיא לו ולבנות את נפשו!'

שלמה הוסיף ללמוד בת'ת 'רזי לי' עוד כמה חודשים, ואחר כך נדד ללימודים במקום אחר. כעבור כמה שנים, השתתף הרב רונשטיין ב'הקפות' שנערכו בליל שמחת תורה בהיכל ישיבת פוניבז'. כמנהג רבות מהקהילות, הכיבודים ב'הקפות' נמכרים לכל המרבה במחיר, וכאן - בהיכל הישיבה - הם נמכרים לכל המרבה במחיר דפי גמרא.

החל המכרוז על הכיבוד הראשון. 'מאה דפי גמרא' - הכריז הגבאי כמחיר התחלתו, ומיד החלו טובי המתמידים בישיבה להתמודד: אחד זעק כי הוא מתחייב ללמוד 150 דפי גמרא בחצי השנה הקרובה,

היה זה בעיצומה של השואה הנוראה. מאירופה הבווערת הוברחה קבוצה בת כאלף ילדים, שנכראו 'ילדי טהרן' - על שם משכנם הזמני בבירת איראן הרחוקה, עד שעלו ארצה בשנת תש"ג. אלו היו ילדים אומללים - אודים מוצלים מאש ששבעו צרות, מרדפים ובריחות מגיל צעיר. כשהגיעו ארצה - החלו להיקלט במסודות שונים, שפתחו את שעריהם והעניקו לאותם ילדים מסכנים שהופרדו מהוריהם באבחת חרב אכזרית, קורת גג ומוסד חינוכי.

שלמה היה אחד מהילדים האלה, יתום כבן 12. הוא התקבל ללימודים בת'ת 'רזי לי' בבני ברק, תחת פיקוח המנהל המסור הרב רונשטיין. למרות שהבנתו בלימודים הייתה כשל ילד קטן, לא רצו לפגוע בו ושיבצו אותו בכיתת בני גיל, כשמלמדים פרטיים נשכרו בעבורו, במאמץ להספיק לגשר על הפער הלימודי העצום שבינו לבין בני גילו.

באחד הימים, החליטה ההנהלה לקחת את כל בני הכיתה למבחן אצל רבן של ישראל, ה'חזון איש' זצ"ל. היה ברור ששלמה לא יוכל לענות לשאלות, בהיותו רחוק כמסחוו קשת בהישגיו הלימודיים מחבריו לכיתה. למרות זאת החליטה ההנהלה לקחתו למבחן, כשהם מתכננים ליידע את ה'חזון איש' בסיפורו האישי הכאוב למען ידלג עליו נשח המבחן, אלא שבשעת מעשה - בתחילת המבחן - געת הדבר מליבם.

המבחן החל. דקות ארוכות ישב ה'חזון איש' ובחן את הילדים הרכים, שאלה אחר שאלה, תשובה אחר תשובה. פניו האירו, חיכוך הלך וגדל, הוא שפע מחמאות על הילדים הרכים הבקאים כל כך בחומר הנלמד. הוא הקפיד לא לדלג על אף ילד, וכעבור כמה דקות, הגיע גם תורו של שלמה, שנשאל: 'מה יהא הדין במקרה כזה?'

אלא ששלמה לא ענה. השתרר שקט מתוח, עמוק. ניכר כי אינו יודע ואינו מבין לא את הרקע לשאלה, לא את השאלה עצמה, לא לאיזה דף היא קשורה, ובוודאי שאינו מתקרב ליכולת להשיב תשובה... שלמה הוסיף לשבת כבוי, נבון, מבולבל. מבטו כווגוית חלולה, עיניו נעוצות, בבוהות, ופיו סגור באלם. בקיצור הוא לא בעניינים!

המנהל הרב רונשטיין כבר חשב להתקרב ולהסביר בלחש כי עדיף לעבור אל הילד הבא... אלא שה'חזון איש', שמידת הסבלנות היתה טבעו בדמו, לא מיהר להמשיך הלאה, ואמר בעצמו את התשובה. הסביר וגם סיכם, כביכול בשם הילד השותק. ואז, כאילו כל הזמן שבעולם עומד לרשותו, ביקש מהילד שיביא לו גמרא, מסכת קידושין...

כל הנוכחים עצרו את נשימתם. ביתו של גדול הדור, מרכז העצבים של הציבור החרדי, בעיצומו של יום. הסלון עמוס בילדים וברבותיהם, גדול הדור יושב כאן לצידם, אך הוא עוצר את הכל, מקרב אליו את הילד, ומתחיל ללמוד אותו במתק שפתיים, סוגיא קצרה וקלה בדף ל: במסכת קידושין:

'תנו רבנן, אומר ה'חזון איש' בקול מתוק מדבש, וקורא מדברי הברייתא מילה במילה. 'איי איי איי,

פרשת שבוע

הרב משה דיין

התבוננות בתוצאות המעשים

אחד הדברים היסודיים שמלמדת אותנו פרשה זו כמה גרועה המחלוקת וכמה כואבות תוצאותיה. קרח היה אחד גדול שזכה מצד אחד לגדלות להיות מנושאי הארון, גם היה לו 'רוח הקודש' ובנוסף לזה זכה גם לעשירות מרובה. ומה היה חסר לו? קצת כבוד נוסף, ובשביל זה הוא נלחם ונחלק, עם האדם הגדול ביותר בעם ישראל, ומה היו תוצאות מחלוקת זו, ירד הוא וכל רכושו לשאול תחתיות, אין לו לא עולם הזה ולא עולם הבא.

הגאון ר' אליהו דסלר זצ"ל כתב סיפור שראה במו עיניו: לפני שנים רבות, בנדודי דרך ארצות הצפון, ראיתי עדת זאבים רעבים רצים ומחפשים מזונם, וימצאו נבלת חיה קטנה מושלכת על דרכם ויקפצו כולם עליה מבוהלים ודחופים, אבל לא יכלו לאכול טרף, כי כל אחד מהם קפץ על גבי חברו וידחפנו מבלי השאיר לו מקום, וכה נשכו זה את זה וילחמו זה בזה עד אשר כולם היו פצועים ויזוב דמם לרוב. וכה נלחמו עד אשר כולם נשארו מוטלים על גבי השלג חסרי אונים. ורק אחדים הגיבורים שבהם, המה שמו שיניהם בנבלה. ויעבור רגע, והנה גם אלה התחרו זה בזה, וישובו ויכו וינשכו איש את רעהו נשוך ופצוע, עדי האחד גבר ויחטוף הנבלה וינוס.

ממשיך הרב דסלר וכותב: התבוננתי למראה וראיתי את המנצח רץ מרחוק, והנה כל דרכו אשר רץ עליה מלאה דם מדמו אשר זב מפצעיו הרבים אשר פצעוהו חבריו. אמרתי ללבי הן בדמו הוא, אבל ישיבע את רעבונו. עליו נאמר "בנפשו יביא לחמו". ושבתי וראיתי בנשארים, והנה פצעיהם עוד רבים ורעים מפצעיו, דמם אבד, וכוחם סר מהם, ומה הועילו במלחמתם. ירגישו חרפת מנוצחים אשר חברים היכם, וגם אכל ושבע ודשן, והמה שבעי מכות, וגם רעבונום זה אשר למען השביעו נלחמו, עודנו בחזקו כבראשונה.

ומסיים הרב: עתה בהתבונני ברעבון שיש באדם השואף לחומרות, עלתה בזכרוני המעשייה הזאת כי תהיה "משל" לבני האדם. הן גם המנצח בהתחרות, פצוע הוא, חולה, עייף ויגע. וגם כי נצחונו אשר נצח איננו שוה מאומה, כי רעבונו לא ישבע לעולמים אלא יוכפל וירבה כאמוה אבל אם כה הוא גורל המנצח, מה יהיה חלק המנוצח. ורוב העולם מנוצחים בתחרותם.

חז"ל (סנהדרין דף קי ע"א ומדב"ר יח כ) אומרים על הפסוק "חכמות נשים בנתה ביתה" זו אשתו של און בן פלת. שאמרה לבעלה מה יש לך לחלוק עם משה הרי אתה לא תרויח מכך כלום, כי אם משה הנשיא, ואהרן הכהן, אתה תלמידו. ואם קרח הנשיא, אתה תהיה תלמידו. ובכך שכנעה אותו לא להמשך אחריהם. וכבר שאלו המפרשים מהי החכמה הגדולה כאן, להבין כזה חשבון פשוט והגיוני.

אולם התשובה לכך: בזמן מחלוקת השכל לא עובד הרגשות גואים ומציפים את האדם, והחכמה היא לראות את הסוף ולחפש את השכל מבלי הנגיעות וזו עבודה קשה.

פינת ההלכה

הרב אומר מעודה

מצוות תוספת שבת

א. נאמר בתורה לגבי יום הכיפורים "מערב עד ערב תשבתו שבתכם", וביארו חז"ל שיש מצוה להוסיף בצום יום הכיפורים ובשבתה ממלאכה מיום חול על הקודש מעט זמן בכניסתו ומעט ביציאתו. וכתבו כמה מרבתינו הראשונים, שגם בשבת וחגים יש מצווה מהתורה להוסיף מחול על הקודש ולשבות ממלאכה מעט זמן (אפילו שתי דקות) קודם שקיעת החמה של כניסת השבת ואחר צאת הכוכבים של יציאת השבת, ויש הסוברים שמצוות תוספת שבת בשבת וחגים היא מצווה מדברי חכמים.

ב. מצוות תוספת שבת חלה ממילא זמן מועט קודם השקיעה, ובעצם הדבר שהאדם פורש ממלאכה בזמן זה והסיח דעתו מכל מלאכה קיים בזה מצוות תוספת שבת, ויש המהדרים לומר בפיהם בפירוש כמה דקות לפני השקיעה "הריני מקבל עלי שבת קודש, והריני מכוון בזה לקיים מצוות תוספת שבת מחול על הקודש".

ג. יש להיזהר לכתחילה לסיים תפילת שמונה עשרה של מנחה כמה דקות לפני השקיעה, שהרי אז מקבל עליו תוספת שבת ותפילת מנחה קשורה ליום חול, אבל גם אם סיים את התפילה לאחר השקיעה, כל שלא עברו 13 וחצי דקות זמניות לאחר השקיעה (שהם לא פחות מעשר דקות לאחר השקיעה בכל השנה), יש לומר שמעיקר הדין קיים מצוות תוספת שבת בדקות מועטות אלו שנשארו עד צאת הכוכבים, ולכן אם רואה האדם שקרוב הדבר שייסיים את תפילת המנחה לאחר שקיעת החמה, יעשה תנאי קודם השקיעה ויאמר "הריני מקבל על עצמי שבת לעניין פרישה ממלאכה, אבל לא לעניין תפילת מנחה של יום חול", וכיוון שעיקר מצוות תוספת שבת היא פרישה ממלאכה, אם כן יוצא שקיים בזה מצוות תוספת שבת, ועדיין יכול לכתחילה להתפלל מנחה של יום חול, שהרי לא קיבל על עצמו שבת לעניין התפילה.

ד. כיון שמצוות תוספת שבת פירושה הוא שצריך להוסיף מחול על הקודש מזמן שהוא וודאי יום חול, וכיון שיש כמה דעות ממתני מתחיל זמן שקיעת החמה, לכן הרוצה להדר ולצאת ידי חובת כל הדעות יקבל שבת 20 דקות קודם שקיעת החמה, ויאמר בפירוש בפיו שמקבל על עצמו שבת קודש, אולם זאת בתנאי שכבר התפלל מנחה קודם שמקבל על עצמו שבת, שהרי לאחר שקיבל על עצמו שבת איך יתפלל מנחה של יום חול.

ואם לא הספיק להתפלל מנחה ורוצה לקיים את ההידור הנ"ל, יכול לקבל שבת עם תנאי, שמקבל על עצמו שבת רק לעניין פרישה ממלאכה ולא לעניין תפילה וכו"ל.

ואם קיבל על עצמו שבת בלי לעשות את התנאי הנ"ל ועדיין לא התפלל מנחה, כיון שקבלתו היתה קבלת שבת ביחידות, יכול להתפלל מנחה של חול. [והסיבה לכך היא שתפילת מנחה של חול לאחר שקיבל שבת ביחידות, איננה יותר חמורה מלעשות דבר האסור מדרבנן לצורך מצוה בזמן בין השמשות, והרי הדין הוא שיותר לעשות דבר האסור מדרבנן לצורך מצוה בבין השמשות].

ה. אם קיבל על עצמו שבת עם הציבור כגון בזמנינו שהמנהג לקבל שבת כל הציבור ביחד באמירת "מזמור שיר ליום השבת", ונזכר אז שלא התפלל מנחה, שוב אינו יכול להתפלל מנחה, אלא יתפלל ערבית של שבת פעמיים, הראשונה לשם תפילת שבת, והשנייה לשם תשלומין של מנחה.

ו. אדם שבא לבית הכנסת לאחר שכבר הציבור קיבלו עליהם שבת באמירת "מזמור שיר ליום השבת", והוא לא קיבל שבת עימם ולא אמר "מזמור שיר ליום השבת" ועדיין לא התפלל מנחה, יכול להתפלל מנחה, אבל לא יתפלל בתוך בית הכנסת, שכיוון שבמקומם עשו את היום לקודש, לא יתפלל שם מנחה של חול.

ז. אדם שקיבל על עצמו שבת ביחידות קודם שקיעת החמה, והרגיש שהוא צמא, רשאי לשתות מים ושאר משקים או לטעום איזה דבר מאכל עד קודם שקיעת החמה, ואם הקדים להתפלל ערבית קודם השקיעה נאסר מאז באכילה ושתיה עד שיעשה קידוש.

ח. אדם שקיבל על עצמו שבת ביחידות, נאסר מאז בכל הדברים האסורים לעשות בשבת, אולם מותר לו לעשות דברים האסורים מדברי חכמים לצורך מצוה, כגון שאם שכח לעשר את הפירות והירקות מותר לו לעשרם אז לצורך מצוות סעודות ועונג שבת, ואף על פי שנאסר בעשיית מלאכה, מותר לו לומר לאדם אחר שעדיין לא קיבל על עצמו את השבת שיעשה מלאכות בעבורו.

הבנים ושטי כזב, ברוך האדם שלא סומך על שום דבר שיוודע שהכל מגיע מאתו יתברך, כל החיים שלו מסודרים ורגועים, גם ההפסדים והכשלונות.

מי שלא בוטח באלקים ושוכח שיש אדון הכל שהוא תקיף ובעל היכולת והכל שלו, והולך ומבקש עזרת בשר ודם, דומה לאדם שיש לו אבא עשיר גדול, והאבא הזה בעל לב רחמן ואוהב את בנו. ודואג לו לכל צרכיו מיום הוולדו ועד עכשיו, והנה יום אחד שומע האבא העשיר שבנו ניגש לשכן ומבקש ממנו עשרה שקלים! איזה פגיעה הוא פוגע באביו העשיר, שואל אותו האבא **וכי יש מישהו בעולם שדואג לך יותר ממני**, אני נותן לך כל צרכיך, ויש לי את כל הכסף והזהב שבעולם, ואני שומר עליך יומם ולילה, ולא עזבתי אותך אפילו לרגע, ואתה פונה לשכן שבקושי יכול לעזור לעצמו, שיתן לך עשרה שקלים! וכדי בזיון וקצף, **איזה בושות לאבא העשיר**.

והנמשל כל כך כואב, הקב"ה ברא אותך מטיפה סרוחה, ובהתפתחות מדהימה, עוד בבטן אמך היית מחובר לטבור, ואוכל ממה שאמך אוכלת, והפה סתום והטבור פתוח, וכשיצאת לאויר העולם נפתח הסתום (הפה) ונסתם הפתוח (הטבור), ומכאן אבין נוצר המח עם מליונים שדות מגנטיים חשמליים, והגידים והעצמות והצפרניים והעצמות והלובן שבעין, ומכאן אמך נוצרו העור והבשר והשיער, והשחור שבעין עד להשלמת הגוף שהוא מת, ולא יכול לא לשמוע ולא לדבר ולא ללכת, **אבל הקב"ה זורק בו רוח ונשמה קדושה**, וזיו פנים וראיית העינים, ושמיעת האזנים והדיבור והילוך הרגלים, וחכמה ותבונה ועוד ועוד, והמשיך לגדל אותך עד היום בניסים ונפלאות, **ואת כל זה אתה עוזב וסומך על בשר ודם שבא מטיפה סרוחה? איך עזבת את יוצר כל העולמות, המשיגיה על כל העולם בכללות, ועל כל אחד ואחד בפרטות בהשגחה פרטית מדוקדקת, שחי וקיים לעולם ועד, וסמכת על בשר ודם שהיום כאן ומחר איננו!**

רק עם בטחון מלא נזכה לעבור את הנסיונות בעולם הזה בשלווה!

הרב אליהו רוסתמי מוגיד סיפור בישיבת אור דוד
למגזין הרצאות הרב כנסו לאתרנו: Rabenu.com

אין יאוש בעולם!

אסור להתייאש, אין יאוש בעולם כלל, יש בעל הבית שמנהל את העולם, וקבע לך את המסלול מראש, אבל יש לך **תחנות דלק באמצע**, אם אתה רוצה לקבל עוד תדלוק להקלה במצב שלך תעשה מצוות, וכמו שאמרו "עשר כדי שתתעשר", אם אדם בחר מסלול של עניות, ובכל זאת הוא מעשר את כספו, הוא לא יהיה מליונר, אבל יוקל עליו עול הפרנסה, הוא ירגיש כמו אדם עשיר, **"איזהו עשיר השמח בחלקו"**, יש הרבה עניים שמרגישים עשירים, ויש הרבה עשירים שמרגישים עניים, כלומר המסלול נשאר אותו מסלול, לעני לא יהיו מזומנים בשפע, אבל ה' נותן לו לב עשיר, גם מי שבחר מסלול של עשיר, ישאר תמיד עשיר, ואפילו יזרוק את הכסף מהגג הוא ישאר עשיר, כי זה המסלול שבחר, וכל אחד יעבוד את ה' במסלול הנבחר!

מי שעוזב את הבטחון בקב"ה וסומך על בשר ודם, אומר עליו בנביא ישעיהו **"כי שתיס רעות עשה עמי, אותי עזבו מקור מים חיים לחצוב להם בורות נשברים"**, שואל הקב"ה, במה החלפתם אותי, אמרתי לכם תבטחו בי, יהיו לכם חיים רגועים ומסודרים, יהיה לכם שלווה ושקט נפשי, ותצליחו לעבור את המסלול בחיוך ושמחה, **והחלפתם אותי בהבלים**. וכך כתוב בספר תהלים (עח, כב) "כי לא האמינו באלקים, ולא בטחו בישועתו", ויותר מזה כתוב "והמירו את כבודם בתבנית שור אוכל עשב", השור בשעה שאוכל עשב, הוא החיה הכי מאוסה בעולם, מפני שכל הריר יוצא לה מהפה, וכל העשב מתגבל כמו עיסה מאוסה, "כלחון השור את ירך השדה".

במה המרתם אותי, בתועבה הכי מאוסה בעולם, במקום שתבטחו בי, ותחיו בראש שקט ורגוע!

ירמיהו הנביא אומר **"ברוך הגבר אשר שם ה' מנטחו, ולא פנה אל**

איך נרשמים להיות מפיצים

מתקשרים
למוסדות אור דוד

נרשמים להיות
חלק מהמפיצים

ומקבלים את
העלון עד הבית

מעכשיו בכל שבוע זה קבוע

מעכשיו גם אתה יכול להפיץ את העלון בבית הכנסת שלך כל שבוע

03-5701212